

Господиня Лесиної бібліотеки

Людмила Ковальчук – директор київської Публічної бібліотеки імені Лесі Українки – приймає щирі вітання від своїх колег і читачів, поетів та артистів, вчителів і журналістів. Саме в ці гарячі, обжирячі дні минає сорок літ відтоді, як вона у молоді жіночі руки взяла київську книгозбірню, котру нині величають справжньою скарбницею духовного надбання столиці.

Людина й книжка – то цілий світ... А книжковий фонд шановної «публічки» становить майже 300 тисяч видань, що презентують світову й нашу класику та сучасну українську літературу. Щороку бібліотеку відвідують понад 25 тисяч киян, до послуг яких – затишна читальна зала (близько 100 місць), зразковий інтернет-центр, абонемент і, певна річ, дбайливий та привітний колектив кваліфікованих бібліотекарів, особливо бібліографів. Досить повно тут представлена зарубіжна українка, яку передала сюди діаспора. У відділі мистецтв бібліотеки зберігають унікальну цінність: приватні надбання нашого славного танцюриста Сергія Лифаря та відомого бандуриста Григорія Китастого. А фонд відділу краєзнавчої літератури може похвалитися раритетними виданнями

про Київ кінця XIX та початку XX століття, серед яких – комплекти газет «Киевская мысль», «Киевская молва», «Киевская газета» та журналу «Киевская старина».

Ще одна цифра – солідна й гарна та вельми переконлива, а як з погляду на наш скрутний час, вражаюча. Сьогодні бібліотека отримує понад 500 найменувань потрібної періодики: передусім рідний наш «Вечірній Київ» (як тут не згадати, що в бібліотеці імені Лесі Українки вже чимало років діє й пункт передплати «Вечірки»). А з інших видань – «Літературна Україна», «Сільські вісті», «Культура і життя», «Народна армія», журнали «Київ», «Березіль», «Дніпро» та інші. Під надійною орудою Людмили Іванівни з року в рік формується фонд для 91 публічної бібліотеки на-

шої столиці. Кошти на придбання книг та періодики виділяються з міського бюджету через Головне управління культури, мистецтв та охорони культурної спадщини міськдержадміністрації. Адже йдеться й справді про культуру Києва, науку й просвіту без крикливої реклами, про сучасних і майбутніх книголюбів. Людмила Ковальчук любить повторювати давню істину: «Хто багато читає – той багато знає». Вміє берегти державну копійчину, розуміє клопіт видавців і митарства її давніх друзів – київських письменників.

Часто бачу господиню Лесиної бібліотеки (так її любовно називають читачі й письменники) в дружнім колі київських поетів та митців. Багаторічна дружба пані Людмили із творцями книг, мелодій та картин – чудовий приклад для всіх бібліотек. Лиш за останній рік разом із українським Фондом культури колеги Людмили Іванівни вшанували пам'ять Лесі Українки, Проспера Меріме, Бориса Гмирі, Івана Козловського, братів Майбород, Василя Симоненка, Олексія Коломійця, Олександра Таранця.

Київська письменницька оселя раптом оживає і веселіє, коли йдуть сюди бібліотекарі. На те й Спілка, аби дружнo спілкуватися. Вже не перший рік у Будинку літераторів працює Клуб бібліотекарів. Тут відбуваються свята нових книг, незабутні творчі зустрічі. Навіть відродили призабутий День поезії.

«А все тому, що в Людмили Ковальчук душа натхненна, поетична, – так недавно говорив про неї один із старійшин нашої поезії Дмитро Білоус. – Вона добре розуміє наше гарне триєдинство: письменник – бібліотекар – читач».

Вона й мене зуміла прилучити (чи причарувати?) до бібліотеки. Вже

цілий рік живу й працюю в морі книг, під її гаслом, що звучить Франковим вічним словом:

Книги – морська глибина:

*Хто в них пірне аж до дна,
Той, хоч і труду мав досить,*

*Дивнії перли виносить.
Микола СОМ,
поет*